

Petr
Vyhlídka

Zmizení
doktora
Fausta

Petr Vyhlídka

ZMIZENÍ
DOKTORA
FAUSTA

www.fext.cz

copyright © Petr Vyhlička 1987, 2001

cover art © Petr Vyhlička

toto vydání: leden 2015

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, pročez všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu.

kapitola první

Bouchly dveře. Do výčepu se vřítíl unikátní frajer Jaroslav Majer, vypadal rozháraně a především značně neseriózně, což je v případě této opory místních vědeckých kruhů úkaz zvláštní, ba přímo precedentní – pokud si pamatují, tak naposled se v podobném stavu nacházel před hezkou řádkou let na gymnáziu, když zjistil, že mu někdo uzmul veškeré taháky, pečlivě připravené na za pět minut nastávající maturitu písemnou.

„Víte, co se stalo?“

Slušnost zdraviti při příchodu zřejmě mezi pozdější absolventy Karlova učení nepronikla.

„Bůů.“

„Víte co se...“

Seznal, že je pozornost obrácena na něj, Mirčino zabučení přeslechl, stačil mu houf vzhlížejících obličejů.

„Zmizel Faust.“

Vzhlížející obličejje nasadily nechápavé výrazy. Ne, tohle nebyla zrovna zpráva, která by nás dokázala vyvést z míry, natožpak zvednout ze židli. To, že Faust mizí, je naprosto normální věc, ten člověk vlastní rozsáhlé a početné příbuzenstvo, rozlezlé po všech končinách zemí Koruny české, jakožto po bývalých koloniích. A občas, jak rodinné vztahy velí, je jezdí navštěvovat. Většinou bez ohlášení.

„Zřejmě se koná zabíjačka v Prostějově,“ usoudila Mirka a chystala se vrátit k načatému hovoru. Majer se nedal.

„Jenže nenechal klíč u domovnice, což dělá úplně vždycy,“ našel konečně volnou židli a vtlačil se mezi nás.

„A to nejní všecko.“

„Zmizela i domovnice,“ snoval jsem fabuli příběhu.

Majer se nenechal vyvést z míry.

„Ve stropě má díru!“

Ztichli jsme, protože tohle už za pozornost stálo.

Je načase zvolnit tok vyprávění a představit aspoň některého z aktérů tohoto tak slibně se rozvíjejícího příběhu. Nezačnu ničím a nikým jiným, než osobou vypravěčovou, jež stává se v tento okamžik personou numero uno, neboť jen ona může cosi vysvětlit, něco opomenout a soustředit posluchačovu pozornost na věci podstatnější. Tím vypravěčem jsem tedy já a jedinou kvalifikací pro tento zločin je absolutní nestrannost. A protože nic víc zajímavého na mé osobě není, přejdeme raději k dalšímu bodu.

Faustův dům – čímž není myšlena ona staroměstská kulturní atrakce, nýbrž letitý vinohradský činžák, je možná dosti zchátralý, ale stropní defekt by tu byl – vyjma pádu meteoritu – přece jen vyloučen. A protože Majer by nikdy neřekl *Má ve stropě díru*, bez toho, že by dotyčný otvor viděl, museli jsme prostě věřit.

„Vodnes‘ ho čert,“ ozval se od vedlejšího stolu novopečený důchodce Vodrážka, který obvykle naše sezení odposlouchával. Stejně jako my jsme měli v útulné hospůdce vyhrazený stůl u okna, na který nezištný dobrák Fajfr už léta pokládá vlastnoručně psanou cedulku RESERVÉ, tak i Vodrážka okupuje nejméně jedno geologické období jednu jedinou židli, do jejíhož opěradla kdysi v nestřežené chvíli vyryl nožem nápis VODRÁŽKOVÉ REZERVÉ. Tehdy to sice Fajfra vyvedlo na nějaký čas z rovnováhy, ale protože Vodrážkova příkladu nikdo nenásledoval, přestal po čase nadávat a jen občas důchodci pohrozil odsunem bez návratu.

„Dědku,“ zpražil ho pohledem Karel, „Jednak se neposlouchají cizí rozhovory a za druhý, čerti nejsou.“

„Vyhyhnuli,“ snažila se o kompromis Jana, která rozpoznala symptomy začínající vleklé a zavádějící debaty.

„Ani jedno, ani druhý,“ odsekl Vodrážka, „Nevyhynuli a jsou. Já bych vám moh‘ vykládat, vy vědecky vzdělaná inteligence.“

Občas nás tak tituloval, nezapomínaje dodat, že on je inteligent od přírody a nepotřeboval na to žádné školy.

„Nechcete nám snad tvrdit, že jste nějakýho potkal,“ ušklíbl se Majer. Dělat to neměl. Vodrážka si přisunul židli, vynutil si místo u stolu a vepchal tam svůj půllitr.

„Logicky, nedochůdčata, logicky. Co vás na těch školách učeť? Když se někdo jmenuje Faust, tak je evidentně předurčený k tomu, aby ho odnes čert, ne? A když někoho musí zákonitě vodnýst čert, pak čerti existují.“

„Takže nositel jména Einstein musí zákonitě dostat Nobelovu cenu, i kdyby pěstoval ředkvičky?“

„Třeba dostane. Malej příklad, mládeži. Takový jméno Burian je kupříkladu srostlý s kumštem. Vezměte si to: Vlasta Burian blahý paměti, E. F. Burian, Zdeněk Burian, Jan Burian. Herec, muzikant, malíř a zase muzikant. To vám nestačí?“

Stačilo. V tu chvíli nám totiž došlo, že si z nás dělá legraci. A bavil se přitom docela dobře.

„Zatracenej dědku!“ vyjel Karel.

„No no. Dobře, tak čerti neexistují. Leda tak duchové, ale to je vo něčem jiným...“

„Ani duchové,“ nedal jsem se pro změnu já.

„Jak se to vezme,“ namítl Vodrážka. „Četli jste Součka? Jo, já zapomněl, pro pány vědátoři je to fantasmagorie.“

„Tak to zase ne!“ zamračil se Karel, který kromě vědeckých publikací nečetl nic jiného než spekulativní spisy a ve volných chvílích se rád hádal s docentem Křivým, skeptikem non plus ultra a Karlovým pravým opakem.

„No tak co třeba *etiäinen*?“ nadhodil důchodce, trefil správnou přehlášku i Karla, který návnadu okamžitě lapil.

„To nejsou duchové, to je... to je...“

„Je jedno, jak tomu budu říkat. Když si řeknu, že existuje bůh a náhodám budu říkat boží zásahy, tak pro mě bude bůh existovat.“

„Bůh neexistuje,“ ozval se antiteista Majer, další Vodrážkův zásah.

„To bylo přirovnání.“

„Jen jestli. Bůh i duchové jsou nesmysl,“ odsoudil Vodrážku Majer a zamával na Fajfra, dožaduje se piva. Karel rozvinul myšlenku o laponských zjeveních jakožto bioplasmatickém duchovnu, Majer spustil říznou filipiku proti pověrám, jež zdržují vědeckotechnickou evoluci a tahají lidstvo do bahna tmářství, věčná opoznice Mirka se také nedala. Za chvíli se dohadoval – pěkně každý o svém voze – celý stůl. Jen já mlčel a Vodrážka, kterému se povedl pěkný rozvracečský zásah, se usmíval. Nad tím vším požadoval hromovým hlasem Fajfr informaci o tom kdože chtěl to pivo, protože byla senzační novina o zmizení doktora Fausta odsunuta na pozdější dobu.

Jako neaktuální informace pak zapadla v zapomnění, takže se vlastně vůbec nic nestalo.

kapitola druhá

Výzkumný ústav v němž Karel, Mirka, Jana a Jarda Majer pracují a do něhož jsem kdysi mínil proniknout i já, patří mezi reliktní pracoviště Akademie věd. Sídlí v několika suterénních místnostech, je dokonale zapomenut ministerskými úředníky i nadřizenými orgány a zabývá se exobiologií. Oni tomu sice říkají jinak, ale pro mně je to exobiologie jako řemen. V laboratoři, která je jádrem podzemních prostor, mají akvárium s nedýchatelnou atmosférou naší spanilé sousedky Venuše, o jejíž napodobení se snažili několik předchozích let, a tu teď krmí pozemskými řasami, nazývajíce to řízenou panspermií. Pyšní se svým podle všeho světovým prvenstvím a když je nikdo neposlouchá, nazývají se potomky Arrhenniovými. Právě švédský učenec Svante Arrhenius totiž s teorií panspermie před mnoha a mnoha lety přišel.

Tak vidíte, ani v myšlence nejsou původní.

Občas jsem, k velké nelibosti Velkého šéfa Vrchoty, tvrdícího, že nosím smůlu a snažícího se mě okamžitě po odhalení vyhostit, obšťastnil ústav svou přítomností. Antipatie Velkého šéfa k mé osobě jsou ovšem mnohem přízemnější a nízké, leč neventiluje je a hranou pověřivostí proti sobě popouzí Majera.

Když jsem den po Faustově zmizení vstoupil do ústavní kafárny, prokouřené místnosti, určené pro krátké siesty unavených vědeckých pracovníků a pro styk s plebejskou veřejností, srazil jsem se s elegantním mužem. Voněl exkluzivním parfémem a hodlal vejít do dveří zároveň se mnou, dle českého zvyku nedávaje přednost.

„*I'm sorry,*“ omluvil se, aby tím prozradil zcela netuzemský původ, „*I'm looking for Mr. Davidek. Don't happen to be he?*“